

Til § 153.

Grændserne for Krigens Ret ville her ofte være tvivlsomme, og derfor maa i saa Tilfælde Straffen være mild. Forsaavidt her henpeges paa, at en særegen Straf kan være fastsat for visse Tilfælde, sigtes til §§ 183, 189 og 191.

Til § 154.

Da Forbrydelsens Art kan være meget forskjellig, har man indskrænket sig til at bestemme, at den nævnte Omstændighed skal betragtes som særdeles skjæpende og at fastsætte Straffens laveste Grad.

Til § 155.

Navnlig i Krigstid bliver det ofte umuligt at udfinde den vedkommende Berettigede. Jfr. den almindelige Straffelov §§ 34 og 132.

10de Capitel.

Om Tilfidesættelse af militaire Pligter i Almindelighed eller i visse Forhold.

Til § 156.

Denne § vil særdeles hyppig kunne komme til Anvendelse, da en stor Mængde mindre Tjenestovertrædelser af forskjellig Art vil gaae ind derunder. Straffen maa i Almindelighed være Fængsel, og kun for visse skjæpende Omstændigheder maa Krigsretten have Magt til at kunne vælge en alvorligere Straf.

Sen vil medføre, at der i Lovforlaget ikke lettelig vil savnes Bestemmelse for noget mod Tjenestereglerne stridende strafbart Forhold; thi hvis det ikke falder ind under nogen enkelt af de særlige Straffebestemmelser, vil den her givne almindelige Regel blive anvendelig paa samme.

Til § 157.

Ogsaa hvis Gjerningen stæer af Skjodesløshed, maae andre Bestemmelser kunne lede til større Straf, jfr. den almindelige Straffe-

lov § 143. Et Tilfælde af forsættlig Brode omtales i § 75, og hvis et Bedrageri bliver fuldbyrdet, er Bedrageristrafen ikke ubeluffet.

Til § 158.

Jfr. den almindelige Straffelov § 139.

Til § 159.

Gjerningen kan gaae ind under mange forskjellige andre Bestemmelser, saasom under § 112 eller § 135 eller den almindelige Straffelovs § 52, jfr. § 124. Tilfigtes intet Ulovligt, vil den bestaae i en ubesejet Indblanding i Andres Befalingsret, og da vil denne § blive at anvende.

Til § 160.

Grundlovens § 94 har erkjendt, at Foreninger og Forsamlinger, som ellers kunne være lovlige, ikke ubetinget kunne tillades Krigerne. Dette følger af Krigsmagtens Diemed som Middel for den udøvende Magt og af den Fare, der kan opstaae, naar det uden Indskrænkning tillades den væbnede Magt at raadslaae om politiske Sager eller deres Tjenesteanliggender. Da det imidlertid neppe ved noget almindeligt Kjendemerke kan bestemmes, naar Skade kan befrygtes, har man anseet det rigtigst at holde sig til den Regel, som nu i Almindelighed følges, at der til Militaires indbyrdes Foreninger eller Forsamlinger af det nævnte Slags skal havees Forefattedes Tilladelse. Dette kan derimod ikke fordres med Hensyn til Militaires Deeltagelse i andre Medborgeres Foreninger og Forsamlinger, om disse endog ere af politisk Natur, men man formener, at den Forefatte i saa Tilfælde maa paa sit Ansvar kunne forbyde sine Undergivne Deeltagelsen. Hos høiere Forefatte maa naturligviis kunne klages over saadant Forbud eller gjøres Ansøgning derimod.

Til § 161.

Da Krigerne færdes meget med Vaaben, er der Grund til at paalægge dem et eget Ansvar for Uforsigtighed med dem, uden at man dog kan gaae saa vidt som Kr. Art. Br. af 1683 § 127. Jfr. den almindelige Straffe-